

Comentariul poeziei Satul meu scrisa de Ion Pillat - a doua parte

Intereseaza, in primul rand, din acest volum portretele unor localnici - vignete sau vitrouri impunatoare, dar totdeauna imagini de efigie implinite printr-un desen rotund, pastelat, chiar daca uneori se mai simte tusa mai groasa, adausurile de pasta ale unor anume arhaitati si primitivitati rurale. Plugarul Vlad Nicoara, "cu fata aspra si taiata-n lemn", trateste-ntre cer si pamantul "mai negru ca o paine de secara", cerand invariabil in rugile sale "doi boi si bratul care ara"; Ilie Baciui isi poarta bata ca un al treilea punct de sprijin, se stie existent "decand tara e sub soare", ancestral prin oile si veacurile ce i s-au scurs pe dinainte, hotarat sa se ridice la slava oierului din cer care "mulge stelele in strunga/ De curge Calea Laptelui pe cer"... Un portret in aqua-forte il face vietii pierdute a Ilincai lui Ion

"Cu mana stau laguna, si tacuta, Desculta si cu parul sub basma Nu te uita la fata mea trecuta -Pe vremi la hora inflorea si ea

Necazuri de muiere, cum sunt sute... De-o vreme-ncoace-mi umbla omul beat Vitica e bolnava.. cin' s-ajute? Pe cel mai mic de Pasti l-am ingropat."

In acest iconostas rural de trairi curate si necajite sunt zugravite si alte chipuri de continuitate si eternitate romaneasca baba Visa, "manca mortilor din sat", chemata mereu, din adancuri si zari, sa primeneasca si sa hraneasca amintirea celor care au fost; frumoasa Anisia, care-si asteapta pruncul nedorit sedusa de un tanar boier, si-si da "cu bobii-n inima pustie"; Mos Toader, care schimba secera cu canciogul zidarului-ctitor pentru a creste, ca o faptura vie, "Miorita satului: casuta alba"... Chtonismul lui Ion Pillat talmaceste imaginile crestinismului ortodox prin manifestari simple, populare, ale omului satului: Vasila Bultoc pastreaza printre icoanele afirmate ale sfintilor ocrotitori ai casei, "un bou, bou bun, nadejdea mea pe lume"; cimitirul de la margine este "satul cel adevarat", unde casele "n-au nici poarta nici ferestr" iar salcamii dezradacinati de vreme sunt asemuiti cu trupurile fratilor uitati, parasiti...